

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 537/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 25 maja 2021 roku w sprawie IIK 1227/19			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.		Oskarżony przyznał się do interweniującej policjantki, iż kopnął w krocze pokrzywdzonego.	zeznania świadka D. K.	179-179v
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
		<p>Zeznania świadka D. K. sąd odwoławczy uznał za wiarygodny materiał dowodowy. Ustalona na ich podstawie okoliczność, tj, iż oskarżony przyznał się do interweniującej policjantki, że kopnął w krocze pokrzywdzonego, koresponduje z pozostałymi dowodami, które sąd meriti uznał za wiarygodne. Świadek D. K. jest osobą postronną, funkcjonariuszem publicznym, nie ma jakiegokolwiek interesu w prezentowaniu wersji sprzyjającej którejś ze stron konfliktu lub z zamiarem bezpodstawnego obciążenia, a dodatkowo świadek nie narażałby się na odpowiedzialność za składanie fałszywych zeznań (w jej przypadku ewentualne skazanie oznaczałoby utratę pracy w KP).</p>	

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>1. zarzut naruszenia przepisów postępowania, mający istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz 424 k.p.k. w szczególności poprzez:</p> <p>a. dowolną w miejsce swobodnej ocenę materiału dowodowego, odnoszącą się głównie do analizy</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne (1,2)</p>	

zeznań świadków M. P., J. K. oraz pokrzywdzonego M. L., którym to zeznaniom orzekający Sąd dał wiarę, w przypadku, gdy pokrzywdzony oraz świadek J. K. zdarzenie z dnia 13 grudnia 2019 roku relacjonowali w sposób odmienny niż zostało to zarejestrowane na nagraniu z przydomowego monitoringu, co przemawia za uznaniem - odmiennie niż to przyjął orzekający Sąd - że zeznania tych osób nie są spontaniczne, niesprzeczne wewnątrznie i zgodne z innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, a jako takie dążyły w swojej treści do obciążenia oskarżonego odpowiedzialnością za zarzucany, a niepopołniony czyn;

b. nieuzasadnioną odmowę przyznania waloru wiarygodności konsekwentnym i spójnym wyjaśnieniom oskarżonego T. Z. (1), nieprzyznającego się do popełnienia zarzucanego mu

czynu oraz oparcie rozstrzygnięcia w sprawie jedynie na dowodzie z zeznań świadków, którzy byli zainteresowani rozstrzygnięciem w sprawie;

c. zaniechanie należytego odniesienia się w pisemnym uzasadnieniu wyroku, co do okoliczności przedstawianych przez pokrzywdzonego oraz świadka J. K., a odnoszących się do rzekomej sytuacji polegającej na tym, że oskarżony miał obejść dookoła mężczyzn i następnie zbliżając się do pokrzywdzonego kopnąć go, która to sytuacja miała mieć się wg relacji powyższych od razu tj. od momentu wyjścia oskarżonego ze swojego podwórka, a które to relacje stoją w zupełnej sprzeczności z depozycjami pozostałych świadków - M. Z. oraz E. R. (1), wyjaśnieniami oskarżonego oraz materiałem zarejestrowanym

przez przydomowy monitoring;

d. aprioryczne i nieznajdujące żadnego uzasadnienia w zebranych w sprawie materiale dowodowym i zasadach doświadczenia życiowego przyjęcie, iż depozycje pokrzywdzonego zasługują na miano wiarygodnych i spójnych w zakresie wskazywania przebiegu zdarzenia w przypadku, gdy to pokrzywdzony podszedł do oskarżonego gwałtownym krokiem zbliżając się do niego na bezpośrednią odległość, gdzie na nagraniu nie widać momentu uderzenia pokrzywdzonego oraz jego uklęknęcia, a które to zdarzenie wg relacji samego pokrzywdzonego oraz świadka J. K. miało dzieć się przy samochodzie świadka i na wjeździe, na którym stali;

e. brak rozstrzygnięcia wątpliwości występujących w sprawie na korzyść oskarżonego T. Z.

(1), w tym wątpliwości dotyczących tego czy i kto miał zostać uderzony jako pierwszy i czy uszkodzenia ciała mógł dokonać w ogóle oskarżony w sytuacji, gdy oskarżonego T. Z. (1) zabrano do Szpitala (...) w R. pogotowie, a świadkowie M. Z. i E. R. (1) zeznały, iż oskarżony został uderzony przez pokrzywdzonego trzy razy, zaś przedstawiony przez samego oskarżonego dowód na okoliczność ustalenia wiarygodności świadków strony przeciwnej (M. P. oraz pokrzywdzonego) został oddalony przez sąd rejonowy;

2. **zarzut** - powstały na skutek poczynionych błędów procesowych **błądu w ustaleniach faktycznych sprawy** polegający na uznaniu, że oskarżony T. Z. (1) dopuścił się zarzucanego mu w prywatnym akcie oskarżenia czynu w sytuacji, gdy okoliczności zmierzające do wykazania

	<p>prawdziwości i rzetelności zarzutu nie zostały potwierdzone zgodnie z treścią prawdy materialnej, zaś ustalony przez sąd rejonowy stan faktyczny nie znajduje oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Na wstępie rozważań podnieść należy, że wbrew wywodom skarżącego apelacja sprowadza się w istocie rzeczy do zanegowania prawidłowych ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji, a dotyczących sprawstwa oskarżonego. Opiera się ona na odmiennie interpretacji zebranych w sprawie dowodów i nie przedstawia przekonywujących argumentów, podważających prawidłowość i słuszność rozumowania Sądu I instancji. Skarżący nie wykazał bowiem w przekonywujący</p>				

sposób, że rozumowanie Sądu meriti było wadliwe bądź nielogiczne czy też nie poparte zebranymi dowodami. Zarzuty przedstawione w skardze apelacyjnej mają wyłącznie charakter subiektywnej polemiki, opierającej się na korzystnej dla oskarżonego ocenie dowodów, nie znajdującej potwierdzenia w realiach niniejszej sprawy. Dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne w pełni natomiast odpowiadają zebranym w sprawie dowodom, a nade wszystko są wynikiem wszechstronnej oraz wnikliwej analizy akt. Zważyć trzeba, iż przekonanie Sądu I instancji o istnieniu niepodważalnych dowodów na popełnienie przez oskarżonego czynu opisanego w art. 157 § 2 kk, pozostaje pod ochroną prawa procesowego, jako że nie wykracza przez normy zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w treści art. 7 kpk. Jednocześnie zaś konkluzje Sądu I instancji stanowią

wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak niekorzyść oskarżonej (art. 4 kpk) nade wszystko zostały wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania – uzasadnione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku (art. 424§1 pkt 1 k.p.k.).

Nie budzi wątpliwości, że Sąd I instancji szczegółowo odniósł się do wszystkich okoliczności faktycznych ujawnionych w toku przeprowadzonego postępowania dowodowego. Skarżący zaś negując dokonaną w sposób prawidłowy przez Sąd I instancji ocenę dowodów oraz podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, nie przytacza w rzeczywistości żadnych, dostatecznych argumentów, które podważałyby trafność ustaleń

faktycznych,
będących podstawą
przedmiotowego
rozstrzygnięcia.

Argumenty
podniesione w
apelacji obrońcy
oskarżonego nie
są dostateczne i
wystarczające do
obalenia ocen
przeprowadzonych
przez sąd
merytoryczny.

Dowody na jakich
Sąd I instancji oparł
swoje wnioski nie
budzą wątpliwości,
także w świetle
uzupełniającego
postępowania
dowodowego
przeprowadzonego
przez sąd
odwoławczy.

Faktem jest, iż co do
okoliczności, które
miały miejsce tuż
przed kopnięciem
pokrzywdzonego
kolanem w krocze tj.
dotyczących tego czy
oskarżony tuż przed
feralnym
zdarzeniem okrążał
samochód oraz, w
jakiej odległości
znajdował się od
mężczyzn - zeznania
świadka J. K., jak i
oskarżonego istotnie
nie są zbieżne ze
sobą, jak też nie
do końca znajdują
potwierdzenie w
treści
zarejestrowanego
nagrana z
monitoringu.

Różnice te, wbrew stanowisku apelanta, nie mają większego znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie. Okoliczności te dotyczą bowiem wstępnej fazy zajścia. I tak: pozycja, z jakiej M. L. miał możliwość obserwowania ruchu pokrzywdzonego (kiedy był pochylony nad otwartą maską samochodu klienta) nie sprzyjała precyzyjnej obserwacji otoczenia. Na powyższe nałożyć należy fakt, że pokrzywdzony skupiał wówczas swą uwagę na instalacjach gazowych pod maską samochodu klienta, a słowne zaczepki ze strony niezadowolonego oskarżonego (co do wykonywania działalności gospodarczej poza posesją, a na drodze dojazdowej) były dla niego niemal codziennością. Właśnie z tego powodu nie może dziwić, że mógł odmiennie ocenić ruch i położenie oskarżonego, kiedy nadchodził z telefonem komórkowym w ręku i nagrywał

prace
pokrzywdzonego.

Natomiast
pokrzywdzony oraz
świadek
konsekwentnie i
spójnie utrzymywali,
że oskarżony zbliżył
się do nich,
wcześniej już (w
trakcie dochodzenia
oskarżonego) doszło
do wymiany słownej
pomiędzy
oskarżonym i
pokrzywdzonym - co
znajduje
potwierdzenie w
treści nagrania z
monitoringu, na
którym
zarejestrowano w/
w osoby, które
gestykulują, a przy
tym szybko
poruszają ustami
- co niewątpliwie
wskazuje na wzrost
temperatury
wymiany
wzajemnych zdań.
Świadkowie
wspierający wersję
oskarżonego tj. E.
R. (2) oraz M.
Z. dość wymownie
przemilczają
natomiast ten fakt.
Z dalszej sekwencji
nagrania
załączonego do akt
wynika, że
pokrzywdzony
istotnie w pewnym
momencie podniósł
głowę znad silnika
pojazdu i szybkim
krokiem zbliżył się
do oskarżonego

- czego sam nie neguje. Dalej sylwetki osób pokrzywdzonego oraz oskarżonego znikają z pola nagrania kamery monitoringu. W tej sytuacji wg. wersji oskarżonego miało dojść do kilkukrotnego szarpnięcia oskarżonego i uderzenia w okolice klatki piersiowej, a poparciem tej wersji mają być zeznania świadków E. R. (2) oraz M. Z., jak też dokumentacja medyczna z pomocy ratunkowej. Rację ma jednak sąd rejonowy oceniając zeznania tych świadków - w tej części za niewiarygodne. Świadkowie ci, jako najbliższe osoby dla oskarżonego mają interes w prezentowaniu wersji jak najbardziej korzystnej, zwłaszcza jak uwzględni się okoliczność długotrwałego i permanentnego konfliktu pomiędzy rodzinami Z. i L., gdzie córka i żona oskarżonego zawsze podtrzymują wersję T. Z.. Ponadto rodzina oskarżonego obserwowała całe

zdarzenie z dalszej odległości, gdzie widoczność miejsca zdarzenia mogła być utrudniona występującymi przeszkodami w postaci: dość litego ogrodzenia, nasadzeń, czy słupa energetycznego.

Natomiast świadek J. K. – przypadkowy klient pokrzywdzonego prowadzącego działalność gospodarczą związaną m.inn z regulacją gazowych silników, obserwował zdarzenie z bardzo bliskiej odległości przez cały czas jego trwania. Nie ma racji skarżący kiedy utrzymuje, że pokrzywdzony, a przede wszystkim świadek J. K. mieli oczywisty interes w celowym pomówieniu oskarżonego o czyny, jakie nie były jego udziałem.

Przecież świadek J. K. jest osobą jak najbardziej postronną w sprawie, nie zna zarówno oskarżonego, jak też pokrzywdzonego. Widział ich - zapewne - po raz pierwszy w

życiu. Jego wizyta miała na celu jedynie diagnostykę auta, jaką miał przeprowadzić pokrzywdzony. Trudno w takiej sytuacji skutecznie twierdzić, że był zainteresowany sprzyjaniem któremukolwiek ze stron konfliktu. Zachował on obiektywizm relacjonując przebieg zdarzenia. W kwestii najistotniejszych dla sprawy okoliczności, jego zeznania pokrywają się z treścią zeznań pokrzywdzonego, zwłaszcza w kwestii wspomnianej wymiany zdań, energicznego zbliżenia się pokrzywdzonego do oskarżonego, jak też konsekwentnie podtrzymywanej wersji co do jednorazowego kopnięcia w krocze pokrzywdzonego. Relacje w kwestii mechanizmu doznanego obrażenia są zbieżne z kopią dokumentacji medycznej oraz treścią opinii biegłego, który potwierdził, że obrażenia rozpoznane u pokrzywdzonego

mogły powstać w sposób przez niego opisany. Nie wykazano nadto, by przedmiotowe obrażenia powstały w innych okolicznościach.

Relacje

pokrzywdzonego są także wyważone, a ich konstrukcja wskazuje, że nie dąży on do obciążenia oskarżonego ponad miarę. Informuje on uczciwie o momencie, w którym energicznie, zdenerwowany podszedł do oskarżonego, informuje także szczerze także o wymianie słownej, nie mnoży razów, jakie wymierzył mu oskarżony kolaniem w okolice krocza (jeden ruch).

Rozbieżności, jakie pojawiają się w zeznaniach pokrzywdzonego oraz świadka J. K., o jakich była mowa na wstępie i jakie uwypukla apelant nie są w stanie podważyć finalnie dokonanej przez sąd meriti oceny tego materiału dowodowego.

W kwestii wspomnianej dokumentacji

medycznej, z której wynika, że oskarżony w Szpitalnym Oddziale Ratunkowym zgłaszał dolegliwości w postaci nadciśnienia i bólu w klatce piersiowej, jakie w jego ocenie, wystąpiły pod wpływem silnego stresu z powodu pobicia, to zważyć należy, że badanie EKG nie wykazało żadnych nieprawidłowości w rytmie serca, a T. Z. (1) odmówił hospitalizacji. Sąd nie neguje, że u oskarżonego wystąpiły takie dolegliwości, zwłaszcza, jak uwzględni się okoliczność, że oskarżony przebył zawał serca, dokument jednak nie dowodzi, że nastąpiło to wyłącznie wskutek okoliczności, jakie wynikają z wersji oskarżonego (wystąpić one mogły w sytuacji silnego wzburzenia związanego choćby z wcześniejszą awanturą).

Słusznie też walor wiarygodności sąd meriti przyznał zeznaniom świadka M. P., podchodząc z należytą dozą

ostrożności do jej zeznań, jako osoby bliskiej pokrzywdzonemu. W/w szczerze zeznała, że nie była naocznym świadkiem zdarzenia, jedynie słyszała w rozmowie telefonicznej z pokrzywdzonym, że został kopnięty. Była natomiast świadkiem momentu, kiedy pokrzywdzony relacjonował funkcjonariuszom policji, którzy przybyli na miejsce zdarzenia, przebieg zajścia i jej relacje są spójne w tej części z zeznaniami, jakie złożył pokrzywdzony oraz świadek J. K..

Można rzec, że przysłowiową „wisienką na torcie” okazały się zeznania świadka D. K., jakie świadek ta złożyła w toku postępowania odwoławczego.

Potwierdzają one, że w toku interwencji, jaka miała miejsce po spornym zajściu, oskarżony przyznał się temu świadkowi, że kopnął w krocze oskarżonego. Wynika to z protokołu przesłuchania świadka w sprawie PR Ds. (...).2021, a które to zeznania

złożone we
wskazanym
postępowaniu, po
ich odczytaniu w
niniejszej sprawie,
świadek
potwierdziła.
Świadek ta jako
funkcjonariusz
publiczny nie miała
jakiegokolwiek
interesu, aby
sprzyjać
którejkolwiek ze
stron konfliktu, tym
bardziej, że choć
pewnych
okoliczności z uwagi
na upływ czasu nie
pamiętała, to jednak
konsekwentnie
potwierdziła
zgłoszenie jej faktu
kopnięcia w krocze
pokrzywdzonego
przez oskarżonego.

Wersja więc
oskarżonego,
powielana w treści
wniesionej apelacji,
zgodnie z którą
oskarżony jedynie
zbliżył się do
mężczyzn (K.-L.) na
pewną odległość,
po czym został
zaatakowany przez
pokrzywdzonego
słusznie została
odrzucona przez
sąd meriti jako
niewiarygodna. Sąd
ten miał też
na uwadze, że
oskarżony nie podjął
się próby
przedłożenia do
akt obiektywnego
dowodu w sprawie,

jakim byłoby nagranie pochodzące z jego własnego telefonu.

Dla uznania prawidłowości oceny materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie przez sąd meriti nie ma większego znaczenia okoliczność, że doszło do uchylecia postanowienia w przedmiocie umorzenia dochodzenia z zawiadomienia T. Z. (3) przeciwko M. L. sprawa sygn. Pr.Ds.181.2020- z uwagi na potrzebę ponownej oceny materiału dowodowego.

Rozpoznając bowiem niniejszą sprawę Sąd Rejonowy przeprowadził w sposób prawidłowy postępowanie, a Sąd Odwoławczy w całej rozciągłości podziela stanowisko Sądu meriti w zakresie oceny przebiegu przedmiotowego zdarzenia (dotyczącego kopnięcia w krocze!), jak i metod ukierunkowanych na weryfikację jego przebiegu i skutków. Zatem, słusznie ocenił Sąd I

instancji, że w realiach przedmiotowej sprawy na uznanie, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu z art. 157 § 2 kk, pozwala zgromadzony materiał dowodowy. Sąd odwoławczy zauważa także, że w toku postępowania odwoławczego zapoznał się z całością akt PR. (...)(...) (także z przebiegiem postępowania dowodowego po wydaniu orzeczenia uchylającego). W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy w sposób logiczny, niezwykle wnikliwy, precyzyjny i szczegółowy uzasadnił swe stanowisko w zakresie oceny zebranych dowodów. Zdaniem Sądu Okręgowego, powyższe wnioski Sądu Rejonowego są wyważone i przekonujące. Przede wszystkim zaś umacniają Sąd Okręgowy w przekonaniu, że Sąd Rejonowy prawidłowo i zgodnie z zasadą swobodnej oceny

dowodów dokonał subsumpcji zebranego materiału dowodowego na potrzeby niniejszego postępowania.

Zważywszy na powyższe okoliczności Sąd Odwoławczy nie dopatrył się w przedmiotowej sprawie błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku. Swobodna ocena dowodów nakazuje, aby Sąd ocenił znaczenie, moc i wiarygodność materiału dowodowego w sprawie na podstawie wewnętrznego przekonania z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, nie będąc przy tym związany żadnymi ustawowymi regulami dowodowymi (tak też SN w wyroku z 8.04.1997 r., IV KKN 58/97, Prokuratura i Prawo 1998/217). Wywody zaś zaprezentowane w uzasadnieniu skarżonego wyroku nie naruszają w żaden sposób przywołanej zasady swobodnej oceny

dowodów, albowiem Sąd I instancji miał na względzie wszystkie zebrane w sprawie dowody, które wnikliwie i starannie rozważył.

Na marginesie zauważyć należy, że dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie stanowi naruszenia przepisów art. 7 i 410 kpk (Postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 12 lutego 2016 r. III KK 20/16).

Sądowi meriti nie można także skutecznie postawić zarzutu naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. Należy zwrócić uwagę, że nie dające się usunąć wątpliwości to nie istnienie w dowodach sprzecznych wersji zdarzenia, ale brak możliwości rozstrzygnięcia między nimi, przy użyciu zasad oceny dowodów. Dopiero, gdy sprzeczności nie da się rozstrzygnąć, to jest wątpliwości usunąć, wtedy wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego

<p>(art. 5 § 2 k.p.k.). Tłumaczenie wątpliwości na korzyść oskarżonych nie oznacza powinności wybierania wersji korzystniejszej. Najpierw bowiem wybiera się wersję wynikającą z racjonalnej analizy dowodów, to jest tę, która wynika z decyzji o ich wiarygodności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6.01.2004 r., V KK 60/03, OSPiP 2004/ 5/2; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 15.01.2003 r., II AKa 360/02, KZS 2003/ 3/ 46; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 7.12.2010 r. – II Aka 90/10 – POSAG 2011/1/100).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

<p>- rozstrzygnięcie jest słuszne, kompletny i prawidłowo oceniony materiał dowodowy zgromadzony w sprawie pozwalał na wydanie wyroku skazującego;</p>				
<p>3.2.</p>	<p>3. zarzut błędnego zastosowania:</p> <p>- art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. - poprzez oddalenie wniosku dowodowego oskarżonego złożonego w piśmie z dnia 10 maja 2021r. jako dowodu nieprzydatnego w sprawie w sytuacji, gdy dowód ten zmierzał do wykazania manipulacji stosowanych przez M. P. i M. L. i z tego powodu, w kontekście zeznań tychże osób był konieczny do przeprowadzenia zaś jego przeprowadzenie - odtworzenie na rozprawie - nie powodowało przewlekłości postępowania;</p> <p>- art. 170 § 1a k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego z uwagi na to, że zdaniem Sądu zmierzał w sposób</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

	<p>oczywisty do przedłużenia postępowania w sprawie w przypadku, gdy materiał dowodowy zarejestrowany na płycie DVD miał istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie, przede wszystkim dla oceny wiarygodności zeznań świadków M. P. oraz pokrzywdzonego M. L.;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Odnosząc się do zarzutu oddalenia wniosku o przeprowadzenie dowodu z nagrań znajdujących się na płycie DVD na okoliczność, że zeznania pokrzywdzonego oraz M. P. nie są wiarygodnym źródłem informacji, bowiem nakierowane są jedynie na bezpodstawną chęć dokuczenia T. Z. (1) i jako takie nie mogą stanowić podstawy ustaleń w przedmiotowej sprawie, wskazać należy, iż okoliczności, na</p>				

jakie powołuje się w tezie dowodowej strona oskarżona są istotne nieprzydatne dla rozstrzygnięcia odnośnie przedmiotowego kopnięcia w krocze. Sporne nagrania dotyczą pewnych zdarzeń, które mogą wynikać z długotrwałego i permanentnego konfliktu między zwaśnionymi rodzinami, jednakże jako takie nie mogą mieć wpływu na przyjęcie wiarygodności zeznań świadków w przedmiotowej sprawie. I. bowiem konflikt sąsiedzki przejawia się w składaniu różnorodnych zawiadomień przez obie strony konfliktu, obie strony są tu czynne oraz stronnicze - o czym zeznawali w zasadzie wszyscy świadkowie, a którą to okoliczność miał na względzie sąd meriti dokonując oceny zgromadzonych w sprawie świadków. Zarejestrowane na wspomnianej płycie DVD zdarzenia nie były natomiast związane z tym konkretnym zdarzeniem tj.

<p>kopnięciem w krocze - będącym przedmiotem oceny w niniejszej sprawie.</p>				
<p>Wniosek</p>				
<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>- kompletny i prawidłowo oceniony materiał dowodowy zgromadzony w sprawie pozwalal na wydanie wyroku skazującego;</p>				
<p>3.3.</p>	<p>4. zgłoszony alternatywnie zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary w stosunku do stopnia winy oskarżonego ustalonej w wyroku przez Sąd, wątpliwości, co do stanu faktycznego sprawy, które nie dały się usunąć w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>dotychczasowej niekaralności oskarżonego, istnienia konfliktu sąsiedzkiego pomiędzy stronami postępowania, naruszenia przez pokrzywdzonego nietykalności cielesnej oskarżonego, co skutkowało niesłusznym niezastosowaniem środka probacyjnego w postaci warunkowego umorzenia postępowania karnego opisanego w art. 66 § 1 k.k. wobec oskarżonego;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Apelacja nie wykazała w skuteczny sposób, aby rozumowanie Sądu meriti, zarówno przy ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów, jak i przy ferowaniu kary, było wadliwe, bądź nielogiczne. Zarzuty przedstawione w skardze apelacyjnej mają w istocie charakter polemiczny, nie biorąc przy tym pod</p>				

uwagę brzmienia
art. 115 § 2 kk.

Pamiętać trzeba przede wszystkim, że sąd może warunkowo umorzyć postępowanie, wówczas, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu **nie są znaczne** (art. 66 § 1 kk.). Sam ustawodawca wyjaśnił przy tym, jakie kryteria należy mieć na względzie przy ocenie społecznej szkodliwości czynu, wprowadzając przepis art. 115 § 2 kk. Przepis ten stanowi, że przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Jak z powyższego widać, przy dokonywaniu tejże

oceny należy brać pod uwagę wyłącznie okoliczności dotyczące samego czynu. Oceniając czyn oskarżonego przez pryzmat art. 115 § 2 kk. stwierdzić zatem trzeba, iż sąd meriti prawidłowo uznał, że jego społeczna szkodliwość jest z całą pewnością większa, aniżeli nieznaczna. Jak bowiem inaczej ocenić nagrywanie sąsiada bez wyraźnego powodu, napaść na niego tj. kopnięcie w krocze i to tylko dlatego, że oskarżonemu w istocie nie podoba się sposób, w jaki sąsiad jego korzysta ze swojej własności oraz wykonuje zatrudnienie.

Natomiast skarżący jest w błędzie twierdząc, że przy dokonywaniu oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu należało wziąć pod uwagę wcześniejszą niekaralność oskarżonego, dotychczasowy sposób życia. Są to bowiem wszystko okoliczności leżące poza czynem, nie wchodzące w zakres kryteriów określonych w art. 115 § 2 kk.

Okoliczności przytaczane w apelacji obrońcy oskarżonego mogli natomiast być brane pod uwagę przy ocenie stopnia winy oraz przy wymiarze kary. Jak zresztą wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku zostały one w tym właśnie kontekście wzięte pod uwagę przez sąd I instancji. Dlatego właśnie oskarżonemu wymierzono karę najłagodniejszego rodzaju.

Jak już jednak wyżej wskazano nie ma przede wszystkim możliwości przyjęcia, że stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu nie był znaczny, co powoduje, że zastosowanie wobec niego środka probacyjnego w postaci warunkowego umorzenia postępowania karnego nie jest możliwe. Takie także finalnie zakończenie sprawy nie daje gwarancji, iż sprawca ponownie nie wejdzie w konflikt z prawem.

Natomiast z uwagi na okoliczności popełnienia przestępstwa, brak uprzedniej karalności oraz niewielki zakres obrażeń pokrzywdzonego i brak eskalacji jego zachowań zasadnie uznał sąd rejonowy, iż należało oskarżonemu wymierzyć karę grzywny. Orzeczona kara jest współmierna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i spełni cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego. Jej wysokość dostosowana została też do dochodów sprawcy (emerytura w wysokości 2900 złotych miesięcznie), a także do jego warunków osobistych i rodzinnych, stosunków majątkowych i możliwości zarobkowych – oskarżony jest nie posiada nikogo na utrzymaniu.

Wniosek

- o zmianę wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku i wydanie wyroku warunkowo umarzającego postępowanie karne wobec oskarżonego;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
- sąd zastosował prawidłową reakcję prawną - karną w mniejszej sprawie			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.			
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności			
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO			
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji			
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy		

- wyrok i wszystkie rozstrzygnięcia			
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy			
- wskazano powyżej			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiąże o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

pkt 2	Sąd Okręgowy na podstawie art. 636 § 1 kpk oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 105 złotych tytułem opłaty za drugą instancję, uznając że ich uiszczenie przez oskarżonego nie będzie nadmiernie uciążliwe.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wina, kara		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana